

Allerzielen 2015

Ook al was de oorzaak van het overlijden van jullie dierbaren heel verschillend, waren de omstandigheden verschillend, was de leeftijd heel verschillend – al is het altijd te jong dat vader of moeder en zeker een kind sterft, een aantal gevoelens hebben jullie gemeenschappelijk... een stuk ontredde, in elk geval verdriet, een gevoel van een groot gemis.

Dit laatste gevoel is zelfs gegroeid de weken na het overlijden.

Tot de begrafenis leek de overledene nog in jullie midden. Er kwamen heel wat mensen over de vloer, mensen die vriendschap, waardering formuleerden. Je hebt ze ook bedankt - maar soms ook mensen die onbeholpen woorden spraken, die ongewild maar toch pijn deden. Mensen die blijkbaar de indruk gaven dat het toch niet echt is, terwijl het gebeuren wel fataal is... mijn man, mijn vrouw, mijn moeder, mijn vader, mijn kind die zijn dood; die komen nooit meer terug. Ik zal hun hand niet meer voelen, hun typische woorden niet meer horen. En ik had ze zo nodig of ze deden zo een deugd. Daar kwamen vaak nog pijnlijke zaken bij. Sommigen moesten met getuigen naar de rechtbank stappen of naar de bank om allerlei papieren in orde krijgen. Voor anderen was het het leegmaken van het huis, het ouderlijk huis waar men als kind had geleefd, gespeeld, katte kwaad uitgehaald... veel stukken riepen heimwee op: nu met een triest refrein.. het is definitief gedaan. Meer nog een stukje van mezelf is afgestorven. Dan kwam er nog bij dat bepaalde mensen - om u niet te kwetsen - bijna niet meer durfden komen - wat juist nog voor extra pijn zorgde.

Immers bepaalde vragen bleven uw geest kwellen en u misschien soms wakker houden. Is ook normaal. een kind tekent ene hart als twee vraagtekens omgekeerd tegen elkaar. Wie de vragen weg wil duwen zorgt voor een menselijk hartinfarct.

het waren, het zijn vragen over **uzelf**..

wat zeiden we of hadden we nog willen zeggen in die laatste dagen

wat deden we of deden we niet..

vragen hoe zal moeder of vader of de kinderen overleven vb zal moeder of vader kunnen blijven wonen vb in service flat?..

ook vragen over de **afgestorvene**:

wat heeft hij /zij nog gehoord, wat nog gevoeld.. wat heeft zij/hij nog willen zeggen..

Bepaalde zaken in het huis worden bijna heilige tekens.. het uurwerk waar hij zoveel naar keek. Wist hij dat zijn uur gekomen was? Zijn laatste activiteit in de hof, zijn tuin of de tuin van de kinderen. Haar nieuw kleed dat ze al gekocht had voor het huwelijk van de kleindochter. Zijn of haar verlangen om zijn eerste achterkleinkind te zien geboren worden Velen hebben wellicht zijn of haar lievelingslied gedraaid of een fotoalbum opnieuw bekeken.. misschien van een jubileum, een reis.. Je kan het allemaal heel persoonlijk invullen.

Ook vragen waar uw vader, moeder, uw zoon, uw man uw vrouw **nu** is.. Sommigen zijn veel naar het kerkhof getrokken. Is hij, is zij daar te vinden... misschien niet maar ik wil iets tastbaar, voelbaar, ik wil nog iets doen al is het een bloem zetten of wat schrobben...

Zou hij of zij horen wat mijn hart benauwt.. Kun jij mijn hart verlichten, want ik sta er alleen voor?

Maar zeker ook de vraag leeft hij of nu nog voor, nu zonder pijn...

Vroeger hadden pastoors met die vraag geen problemen. Het was zo, bijna een even grote zekerheid als de dood zelf. Gelukkig wie nog zo denkt.

Velen zouden willen zo denken maar **kunnen** nu moeilijk.

Mag ik even verwijzen naar een Nederlandse auteur die kort voor zijn sterven aan de Volkskrant vertelde

“Voor wie zijn verstand gebruikt, kan er geen hiernamaals zijn. Wie betoogt dat het na onze dood helemaal is afgelopen, vindt mij niet op die weg.”

Dit dubbel gevoel kenden velen van u ook.

Velen van u hebben meegewerkt aan de begrafenis, velen maakte het gedachtemisprenkje.

Naast heel oprechte woorden van dankbaarheid, vaak ook van bewondering klonken vaak woorden slaap nu, je zal terug zijn bij uw man uw vrouw.

Maar na zekere tijd stelde uw verstand vragen of dit wel kon.

Deze dagen komt dit dubbel gevoel opnieuw naar boven.

Als je samen met familie zijt, zal je zeker nog vertellen over uw overledene..

Je zal vertellen hoe het leven samen was. Uw vertellen zal soms gekleurd zijn met anekdotes, vaak plezante soms ook eens een pijnlijke. Die “feitjes” vertellen veel, maar als we eerlijk zijn ervaren wij dat die nog tekort schieten om weer te geven wie ons moeder, onze vader, onze zoon echt was. Ze schieten zeker tekort vooral om weer te geven dat ze “mijn” partner “mijn” moeder, “mijn” vader, mijn kind was. Ze zijn meer foto dan levende persoon. Het diepere kan ik zelfs moeilijk onder woorden brengen. En nochtans daarom juist ben ik dankbaar om en mis ik hem, mis ik haar.

Daarom zal je deze dagen wellicht een bloem dragen naar het kerkhof of een bloem of een kaars plaatsen bij de foto of bij wat as, die nu in je huiskamer staat.

En je doet dat niet omdat hij of zij dood is, verre van maar omdat je gelooft dat liefde die je kreeg **en** gaf ergens sterker is dan de dood.

John Dekimpe 31 oktober 2015

Wat pijn doet

is
de leegte
het gemis
de eenzaamheid.
de woorden
die we niet spraken
de attenties
die we niet gaven

Wat troost

is
de herinnering
de vriendschap
de genegenheid.

Wat blijft

is
uw toekomst, God.
Niet voor de dood
hebt Gij ons gemaakt
maar voor het leven.
Geef onze lieve doden
en ook ons
rust en vrede.
Amen.